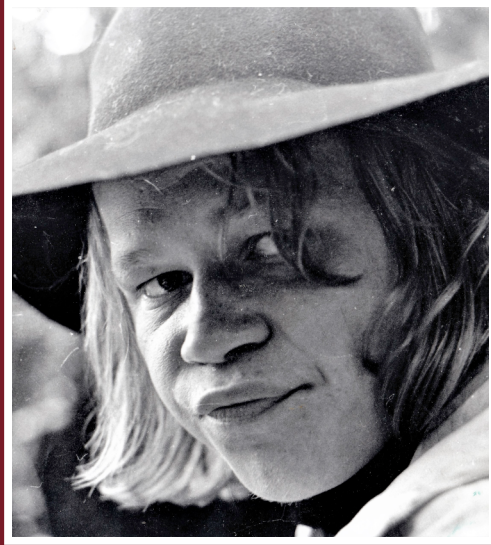

Ilkka Ronkainen

Hippi ja kommunisti

Metkaa teini- ja opiskelijaelämää 1960-luvulla ja 1970-luvun alussa

Hippi ja kommunisti

Ilkka Ronkainen

Hippi ja kommunisti

- metkaa teini- ja opiskelijaelämää 1960-luvulla ja 1970-luvun alussa

© 2019 Ronkainen, Ilkka

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0844-6

Alkulaukka oli laukattu, mitä sitten?

Keväällä 1964 minut tempaistiin irti pohjoiskarjalaisilta juuriltani. Elettiin maaltapaon hurjimpia vuosia. Kunnasta toiseen muutti 219 00 henkeä ja meidän lisäksemme Pohjois-Karjalasta muutti Uudellemaalle 2180 henkeä eli linja-autolastillinen joka viikko. Meidän tapauksessamme syynä muuttoon ei ollut leivän loppuminen. Päinvastoin. Isälläni oli hyvin menestyvä sekatarakauppa, mutta hänet oli villinnyt halu puolustaa yksityisten vähittäiskauppioiden vapautta tukkuliikkeiden vallankaappauksista vastaan. Isäni oli valittu Suomen Yksityisten Vähittäiskauppioiden järjestösihteeriksi ja uusi työpaikka oli Helsingissä. Vanhempani olivat ostaneet liiketalon Hyvinkäältä, jonne muu perheemme oli muuttanut jo pääsiäisenä. Jäimme veljeni kanssa pariksi kuukaudeksi kahdestaan entiseen kotiimme suorittamaan keskikoulun lukuvuotta loppuun. Kun jouduin ottamaan vastuuta omasta elämästäni, oli loppuviikot Ylämyllyllä eron tekemistä vanhoista kavereista, mutta ennen muuta konkreettista hyvästien sanomista lapsuudelle. Alkulaukkani Karjalan kunnalla oli laukattu.¹

Isäni oli satuttanut työmatkansa Joensuuhun sopivasti koulun päättäjäsajankohtaan. Kun vähäiset tavaramme oli lastattu kuplavalokkariimme, oli aika jättää taakse Paloaukean kylä,

¹ Tämä on viittaus tekemääni kirjaan ”Pojan alkulaukka Karjalan kunnalla - veijaritarina sielun silmin”, jossa kerron omasta lapsuudestani Tuupoväärassa ja Ylämyllyllä. Kirjaa on saatavana sähköisenä tai paperiversiona: <https://www.bod.fi/kirjakauppa/pojan-alkulaukka-karjalan-kunnalla-ilkka-ronkainen-9789528003441>

josta isäni oli lähtenyt jatkosotaan muiden Tuntemattoman Sotilaan -sotajermujen kanssa².

Koulun päättäjäisjuhlien jäljiltä oli päälläni edellisenä päivänä Joensuun Teinipirtistä ostetut ensimmäiset teinivaatteeni: kaulukseton, sammalenvihreä samettitakki, tummat housut ja päässä vihertävä huopahattu. Pyysin isääni pysähtymään Joensuun torilla. Halusin vielä vähän herrastella Joensuussa. Kävimme syömässä jäätelöannokset torin laidan Valion baarissa. Isoveljeni Yrjö sanoi:

- Vuan on se mahtavvoo kun piästään pois tiältä Karjalan korvesta.

Kävin hyvästelemässä kaupungintalon eduspuistikossa minulle Joensuun symboliksi muodostuneen ”Antin ahven” -suihkulähteen. Katsoin ihailien Joensuun komeaa kaupungintaloa ja toria. Minulla oli varma mielipide kaupungista. Oikean kaupungin tekee ruutukaava ja tori, jonka ympärillä on korkeita kerrostaloja.

Joensuusta etelään menevä kuutostie oli yksitoikkoista katseltavaa. Pitkän sateettoman jakson jälkeen maantie oli kuiva ja komea pölypilvi jäi taaksemme, kun ajoimme kilometristä toiseen mäntymetsäistä sorakangasta. Nukahdin aika pian. Heräsin veljeni huutoon:

- Poika herää, tultiin Neuvostoliittoon.

² Olen kirjoittanut isästäni kertovan kirjan: ”Rahikainen -sotajermun siviilitarina” sitä on saatavissa: <https://www.bod.fi/kirjakauppa/rahikainen-ilkkaronkainen-9789523396357>

Hieraisin silmiäni ja nostin päätäni takapenkiltä. Näin edessäni liikennemerkkiviidakon valokuvaus- ja pysähtymiskieltoineen ja niiden takana vartiotornin. Säikähdin ja luulin, että tullaan rajalle. Isäni rauhoitti:

- Jos sie katot nyt vasemmalle, niin siellä on Neuvostoliitto. Tuossa järven keskellä männöö raja. Jos sie katot oikein tarkkaan, niin sie näet tulla puijjen latvojen yläpuolella venäläisten vartiotornin.

Näin vihreän vartiotornin ja olin ihmeissäni. Olin nähnyt ensimmäisen kerran ulkomaan. Isäni kertoi:

- Työ muistatta, kun meillä ol se koneliike siellä Imatran viärässä talossa. Mie ajoin tätä Ylämyllyn ja Imatran välillä aika usein. Mie kerran pirruillessani pyssäytin auton tuossa Suomen vartiotornin juurella, ettei sieltä ois nähty, mitä mie teen. Aukasin takkoo konepellin ja vähän roplasin mottorii. Sieltä konepellin alta otin kameralla muutaman kuvan ja lähin ajamaan. Vähän ennen Imatratio miut pyssäytti polliisipartio ja otti kamerasta vilmin pois ja antoivat sakon. Mie en voi ymmärtää, että mistä ne näkivät, että mie otin kuvan. Venäläisten on pitännä ilimottoo siitä suomalaisille.

Vähän ennen Imatraa autossa alkoi haista todella pahalta kuin pilaantunut kananmuna olisi rikottu. Olin varma, että se oli iso-veljeni ja huusin:

- Ykä, lopeta jo tuo piereskely.
- Nyt syytät viärää puuta. Se on Kaukopään tehas, sanoi isäni.
- Miten tiällä voip kukkaan assuu, kun on niin hirvvee haju, sanoin nenääni pidelleen.

- Immeiset ne tiällä sanno, jotta raha se haissoo. Kyllä-hän se pittää paikkansa. On se ihme kyllä, että tehtaot suovat saastuttoo mielin miärin, mutta jos kauppais tek-köö jotain, niin heti on kunnan elintarvikevalvonta kim-pussa. Kun mie olin Imatralla, niin miulle kerrottiin, että tuo tehas kuluttaa vettä viissatoo kerttoo enemmän kuin koko muu Imatran kaupunki ja veet kuulemma las-ketaan puhistamattomona Saimaaseen. Viemärputken piässä on vuan kanaverkko, jottei puut piäse mä-nemään. On se kanssa yks ihme, jotta Neuvostoliitto ei pane toppii, kun nuo veet männöövät tuota Vuoksee pit-kin Laatokkaan.
- Eikö se ou hyvä, jotta ne veet eivät jiä pilloomaan mei-jjän vesiä, sanoin.
- Ei sitä vettä sua pilata olpa kyse mistä muasta tahansa, vastasi isäni.

Isäni halusi ajaa Imatrankosken kautta ja katsoa, mitä meidän entisessä Imatrankosken Kone ja Maanviljelys -kaupassa oli nyt. Siinä oli edelleen Poutasen koneliike. Minun oli pakko kysyä isältäni:

- Miksi sie halusit, että myö muutettais tänne Imatralle?
- Mie aattelin, että konekauppa on tulevaisuutta ja sillä tienovvaa paremmin kuin ruuvvaan myynnillä. Työ muistatta, kun myö myytiin Ylämyllyllä televisioita. Niitä män kaupaks yl 70 kappaletta. Kun mie sain myytyä yhen nuffitraktorin, sain mie siitä yhtä paljon kuin kuukauvven ruuvvan myynnillä.

- Mie muistan, kun myö käytiin silloin juttelemassa Imatrankosken Yhteiskoulussa meijjän tänne muutosta. Miks myö ei muutettu?
- Sinä kesänä, kun myö käytiin tiältä kahtomassa asunttoo, myynti suju hyvin, mutta se romahti syksyllä. Ihmettelin, missä ol vika. Kerran työntekijöille kertonutta tuln salloo tänne Imatralle, niin kauppa ol kiinni. Löysin koko myyjäkonkkaronkan Valtionhotellista ryyppeemästä konekaupan laskuun. Ihmettelin, kun alkusyksystä tul monta laskua Valtionhotellista. Myyjät valehtelivat, että hyö ol käyneet asiakkaiden kanssa siellä. Mie suutuin tästä niin, että myin kaupan pois Poutaselle. Ei siitä kauppahommasta ois mittään tullu, kun ei voinu luottoo myyjiin.

Vaikka maanteillä ei ollut nopeusrajoituksia, ei ajettu kovaa, koska maantiet olivat pääosin sorapäällysteisiä ja mutkaisia. Kun tulimme Joutsenon kymmenen kilometrin suoralle, johon oli juuri vedetty öljysora, pyysimme isäämme näyttämään, kuinka kovaa volkkarimme kulkee. Vaikka yritimme itseämme nytkyttelemällä saada lisää vauhtia, ei nopeusmittari mennyt yli 120 kilometrin. Vauhtihurjastelumme ei aiheuttanut vaaraa, kun koko pitkällä suoralla ei ollut monta vastaantulijaa, koska autoja oli alle yksi kymmenysosa 2010-luvun autokannasta.

Isä vei meidät syömään Luumäellä. Olin ihmeissäni, kun kurvattiin talon pihaan. Kysyin isältä:

- Mikä tää oikein on? Motelli? Onko niille tullut kirjoitusvirhe?

- Ei ole tullu, kyllä tää on motelli. Se on amerikantuliaisia. Motelli on moottorihotelli. Tää on ensimmäinen motelli koko Suomessa.

Nakit perunamuusilla motellissa maistuivat.

Alkoi taas pitkästyttävä kangasmetsän katselu. Pian oltiin Kouvolassa, jossa isä pysäytti kadun mutkan mukaan rakennetun vinon talon pihaan ja sanoi:

- Tää on ihan uudenlainen kauppa. Täökkii on niitä amerikan tuliaissii. Tätä sanotaan valintamyymäläks. Tää on ensimmäinen tämmönen kauppa Helsingin ulkopuolella. Mie käyn jututtamassa kauppaista. Tässä on teille kymmenen markkoo, käykkee ostamassa limonaattii ja karamellii.

Menimme veljeni kanssa kauppaan, ihan erilainen kuin meidän sekatavarakauppa. Ei tiskiä eikä sen takana seisovia myyjiä. Tajusimme ottaa oven vierestä metallikorin. Tavaraa oli mahdollottomasti. Oli outoa panna itse tavaroita koriin. Oli vähän sellainen tunne kuin olisi ollut varastamassa. Oli totuttu, että myyjä ottaa hyllystä tavarat, tuo ne tiskille ja lyö kassakoneeseen. Saimme onnistuneesti suoritettua ensimmäisten tavaroiden oston valintamyymälästä. Joimme kaupan edessä mustaa omenalimonaattia. Tokaisin:

- Kyllä jos meijjän kauppa Ylämyllyllä ois ollu valintamyymälä, niin kyllä suur osa tavaroista ois varastettu.

Mäntsälästä käännyttiin hiekkaiselle pikkutielle. Mutkainen tie aiheutti minulle pahan olon ja oksennustani pidätellen istuin

hiljaa. Aurinko oli jo laskemassa, kun näin kyltin: ”Hyvinkää”.
Huusin:

- Jipii, nyt tultiin kotkaupuntiin

Kun tulimme Hämeentien päähän. Näkymä oli ihan samanlainen kuin Ylämyllyn kyläraitilla. Olin pettynyt. Odotin monta kilometriä kaupungin alkamista. Kun volkkari ylitti rautatiesil-
lan, kysyin isältäni:

- Milloin se kaupunki tulloo?
- Myö ollaan nyt Hyvinkään keskustassa.
- Ei tää mikään kaupunki ou. Tää taittaa olla vähän Ylä-
myllyä isompi rautatieasema.

Kun isäni sanoi meidän oleva kaupungin keskustassa, en ollut uskoa korviani enkä silmiäni, koska ainoa kaupunkia muistut-
tava asia oli kymmenkerroksisen talon rakennustyömaa Viertolankadun ja Uudenmaankadun risteyksessä, josta alkoi uusi ko-
tikatuni, Viertolankatu. Ensimmäinen suuri pettymykseni oli Hyvinkää kaupunkina. Ei ruutukaavaa eikä toria, jonka ympärillä on korkeita kerrostaloja. Kun ajoimme uuden kotitaloni pi-
haan, lohdutti minua mustavalkoisen karjalan karhukoiramme Vekun ylitsevuotavan innokas tervetulotoivotus. Vekusta tuli-
kin sinä kesänä minun paras kaverini.

Kotitaloni oli kaksikerroksinen liike- ja asuintalo, jossa oli koko talon kokoinen kellari, ensimmäisessä kerroksessa valin-
tamyymälä ja kaksi yhden huoneen asuntoa sekä toisessa ker-
roksessa kaksi kolmen huoneen, keittiön ja eteishallin asuntoa. Pihalla oli kahden auton autotalli ja sen päässä varasto. Pihalla kasvoi isoja tammia ja omenapuita, jollaisia ei kasvanut

Ylämyllyllä. Iloitsin marjapensaista, koska karviaismarjat olivat suosikkejani.

Olin innoissani löydettyäni autotallin takavarastosta mäkisukset. Sukset olivat hyväkuntoiset ja minulle sopivan pituiset. Hyvinkäällä oli kaksi oikeaa hyppymäkeä Sveitsin luonnonpuistossa: toinen 30 metrin mäki ja toinen 60 metrin mäki. Aloin odottaa talvea, että pääsisin kokeilemaan oikeita mäkisuksia ja rikkomaan Ylämyllyllä hyppäämäni 19 metrin ennätykseni. Talomme lähellä oli Kuokkalan korven urheilukenttä, johon talveksi kuulemma rakennettiin jääkiekkokaukalo. Taas oli jotain, miksi odottaa talvea.

Kesäkelien lämmettyä halusin mennä uimaan. Olihan uiminen ollut Ylämyllyllä kesän ykkösharrastukseni. Talon vuokralaiset kertoivat, että Ahdenkallionkadulla oli uimapaikka. Menin käymään siellä. Uimapaikka oli pieni maakuoppa, johon oli kerääntynyt vettä. Vesi oli likaista. Monttu oli uimakelvoton Saimaan rantojen kasvatille. Seuraavaksi sain kuulla, että Usmin lampi oli upea uimapaikka. Kuumana kesäpäivänä lähdin veljeni kanssa polkupyörillä Usmiin, jonne oli matkaa 8 kilometriä yhteen suuntaan. Tie oli kapea, pölyinen, pieniä irtokiviä täynnä. Kuumana kesäpäivänä peltotie oli mustanaan uimaan meneviä. Lampi oli hieno ja hiekkaranta upea, mutta sadat muut uijat olivat löytäneet paikalle. Hyvä kun sopi pyörän parkkeeraamaan. Ylämyllyn uimapaikoissa oli saatu kavereiden kanssa uida rauhassa. Muutaman kerran lammessa käytyämme lähdimme pyöräilemään takaisin. Saavuin kotiin vihaisina ja niin pölyisinä, että piti mennä suihkuun.

Uintiongelmaan löytyi urbaani ratkaisu. Naapurin Timo kertoi, että Riihimäellä on hieno maauimala, jonne rautatieasemalta oli lyhyt matka. Menin Hyvinkään asemalle, ostin edestakaisen lipun Riihimäelle, nousin junaan, jäin Riihimäen asemalla pois. Katsoin aseman kartalta reitin maauimalaan. Uimala oli hienompi kuin missä olin koskaan käynyt, 50 metrin uima-allas, lasten allas ja erillinen 10 metrin hyppyallas. Sain tärkeän opin. Kaupunkikulttuurissa ongelmat ratkaistaan toisella tavalla kuin maalaiskulttuurissa.

Ymmärsin pian, että muutto Ylämyllyltä Hyvinkäälle ei ollut vain muutto kahden paikkakunnan välillä Pohjois-Karjalasta Uudellemaalle, vaan se oli muutto maatalousyhteiskunnasta teollisuusyhteiskuntaan, kyläkulttuurista kaupunkikulttuuriin ja yrittäjäperheestä palkkatyöläisperheeksi. Muutos oli suuri. Meidän perheessämme sopeutuminen oli kaikille vaikeaa, vaikeinta se oli äidilleni, joka oli tottunut Pohjois-Karjalassa jatkuvaan kylän käyntiin. Nyt ei voinut mennä mihinkään sopimatta asiasta hyvissä ajoin ennakoon. Myös minua rassasi yhteisöllisyyden puute. Ei ollut kavereita, joiden kanssa voi olla ja tehdä yhdessä jotain. Oli opittava olemaan perheen kanssa tai yksinään. Kun isäni kiersi Suomea ja kävi töissä Helsingin keskustassa Aura-talossa, ei hän paljon ehtynyt sopeutumista miettiä.

Mihin kouluun?

Minulla oli vielä keskikoulusta yksi luokka jäljellä. Olin saanut Liperin yhteiskoulun neljänneltä luokalta hyvän todistuksen, mutta todistuksissani oli yksi ongelma, käytöksen alennus. Olin

saanut sen, kun olin ollut luokkani muiden poikien kanssa valtaamassa poikien vessaa talviseksi välituntitilaksi. Kun esitimme vessa varsinaisen käytön, saimme käytöksenalennuksen, joka oli tuohon aikaan hyvin harvinainen rangaistusmenettely.

Kävin äitini kanssa tapaamassa Hyvinkään yhteiskoulun rehtoria, joka kohteliaasti ilmoitti, etteivät he voi ottaa minua, koska olin riski koulun hyvälle maineelle. Samoin, mutta hiukan pehmeimmin sanakääntein, minua ei otettu Hyvinkään uuteen yhteiskouluun. Jäljelle jäi Hyvinkään uusin yhteiskoulu, Sveitsinrinne, joka oli meiltä kauimpana. Tällä kertaa mukamani oli isä. Oli sovittu etukäteen tapaamisesta rehtori Yrjö-Pekka Vaarasan kanssa. Rehtorin huoneessa isä esitteli itsensä ja kysyi:

- Onkos tää teijjän Vaarasan suku lähtöisin Karjalasta?
- On se. Minun isäni oli Suojärveltä ja me muutimme sodan jälkeen asumaan Lopelle ja valmistuttuani tulin tänne Hyvinkäälle opettamaan.
- Mie katoin, että Karjalan Liiton johtokunnassa on Yrjö-Pekka Vaaranen. Out sie se?
- Kyllä minä olen. Olen nyt muutaman vuoden ollut mukana johtokuntatyössä.

Sitten isäni kertoi kauppiasyhdistyshommistaan. Rehtori kuunteli kiinnostuneena. Sitten isäni sanoi:

- Mie toin tän poijjan teille jatkokoulutettavaks. Se ol Li-perissä tehnyt pahojaan ja suanna käytöksen alennuksen, mutta työ varmasti suatta siitä kitkettyä ilikeyvven pois. Tuossa ois pojan todistus.
- Ei me olla otettu toisesta koulusta oppilaita, joilla on käytöksen alennus. Yleensä ne jatkavat häiriökäyttäytymistään ja aiheuttavat ongelmia. Tällä kertaa voisimme

tehdä poikkeuksen tämän Karjalan pojan kohdalla, jos hän lupaa nyt parantaa käytöksensä. No miten on? kysyi rehtori minulta.

- Joo, ilman muuta. Se Liperin juttu ol vahinko. Yks iso poika meitä yllytti. Kaikki muutkin meijjän luokan pojat saivat käytöksen alennuksen, en mie yksin. Jos mie piäsen tänne kouluun, niin mie oun ihan kiltisti, sanoin anovasti.
- Jos jottain kuitenkin sattuu, niin kyllä myö kotona pannaan poika ojennukseen, sanoi isäni tomerasti.
- No otetaan poika kouluun. Meillä on muuten anomus kouluhallituksessa, että saisimme vuoden päästä aloittaa lukiokoulutuksen, informoi rehtori.

Palasin hyvillä mielin kotiin. Ilman isän hyvää myyntitaitoa olisin jäänyt ilman oppikoulupaikkaa ja minun olisi pitänyt mennä kansalaiskoulun viimeiselle luokalle päättämään oppivelvollisuuteni. Jäin jännittyneenä odottamaan koulun alkua.

Sveitsinrinteen yhteiskoulu osoittautui hyväksi valinnaksi. Viidennen luokan muut oppilaat olivat kiinnostuneita uudesta, outoa kieltä puhuvasta pojasta, jolla juttua riitti. Pian olin mukana luokan riennoissa. Sain nopeasti kaksi hyvää ystävää: Uutelan Hehen ja Seppälän Jorman. Hehe oli eläinlääkärin poika, jonka isä oli kuollut muutama vuosi sitten. Hehe asui äitinsä kanssa Sähkökadulla uudessa isossa kerrostaloasunnossa. Jorma asui omakotitalossa Puutarhakadulla.

Syyslukukausi meni kaupunkielämään tutustuttaessa ja lauantai-iltaisina kävin kavereiden kanssa kaupungilla. Olin kävelemässä Jorman ja Hehen kanssa Hämeenkatua pitkin. Kerroin

kovalla äänellä juttua Ylämyllyltä. Vastaa tuli Sahanmäen jengi ja kuuli puheestani ”mie” ja ”sie” sanat. Jengin johtaja otti minua ryntäistä:

- Sääkö se sanoit mie?
- Mie sen sanoin, entä sitten?

Silloin alkoi tulla joka puolelta nyrkkiä minua kohti. Hehe ja Jorma tulivat väliin ja auttoivat, ettei minua hakattu sairaalakuntoon. Jengin johtaja sanoi:

- Tääl ei savolaiset juhli.

Selvisin pahoinpitelystä muutamalla mustelmalla. Kiusallisinta oli, että yksi lyönti oli osunut silmäkulmaani ja maanantaina koulussa oli silmäni mustana. Tämä synnytti solidaarisuutta minua kohtaan, kun Hehe ja Jorma kertoivat, mistä syystä musta silmä oli tullut. Kadulla saatu selkäsauna oli arkipäivän kielikoulu, joka auttoi nopeasti unohtamaan Pohjois-Karjalan murteen.

Syksyllä alkoi rippikoulu, jota piti Hyvinkään kappalainen Hemmo Askola. Hänen oikeasta korvastaan puuttui pieni pala. Koululaisten keskuudessa kiersi huhu, että piru olisi ottanut korvasta palan. Istuessani Hyvinkään uuden, arkkitehtuuriltaan ainutlaatuisen kirkon parvella mietin kaikkea muuta kuin annettua opetusta enkä paljon menettänyt, vaikken kuunnellut. Päinvastoin olin hyvin vihainen, kun jouduin istumaan turhan takia. Ilmassa olivatkin merkit, että olin kehittymässä vaiheeseen, johon kuuluu kaiken olevaisen kritiikki ja yhteentörmäykset vanhempien kanssa.

Kirja kertoo vuosista 1964-1973. Oppikoulun neljäsluokkalainen muuttaa Pohjois-Karjalasta Hyvinkäälle. Hän omaksuu nopeasti uuden kaupunkikulttuurin ja innostuu nuorison musiikkivallankumouksesta. Konvien järjestäjänä Poika oppii tuntemaan Suomen popbändien managerit ja pääsee maailman huippubändien konsertteihin. Hippi-ideologia saa Pojan valtaansa. Koulunkäynti jää taka-alalle. Elämän ykkösasioita ovat rokki, rakkaus ja bilettäminen. Viime hetkellä poika herää lukemaan ylioppilaskirjoituksiin ja saa ylioppilaslakin murheellisin seurauksin.

Poika pääsee opiskelemaan yhteiskuntatieteitä Turun Yliopistoon. Valtion takaaman opintolainan turvin hän voi aloittaa opinnot. Eletään akateemisen vapauden kulta-aikaa. Tämä sopii hyvin Pojalle, kun hän saa päättää itse, mitä opiskelee ja mihin tahtiin. Poika löytää yliopistolta rakastettunsa, joka saa hipin pysymään kaidalla polulla.

Kesätoissā Ruotsissa Poika kokee ruotsalaisen yhteiskunnan rasistisuuden. Suomalaisia syrjitään kuin mustia Amerikassa, mutta Ruotsissa ansaitut rahat mahdollistavat suurten unelmien toteuttamisen. Hän menee Englantiin Isle of Wightille maailman suurimmille pop-festivaaleille ja hipiksi Amsterdamiin. Poika tajuaa viikon hippielämän jälkeen, että hippiys ei ole hänen elämänsä unelma.

Marxin aatteet saavat Pojan pauloihinsa. Hän liittyy sosiologian marxilaiseen ryhmään ja on perustamassa Turun Marxilaista Opiskelijointia, mutta pettyy kommunistiseen puolueeseen. Kokopäivätoiminen vallankumouksellisuus ei jätä aikaa opiskelulle ja opinnot jäävät gradua vaille valmiiksi, kun hän muuttaa vaimonsa valmistuttua Lappeenrantaan.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi